

Միսաք Մեծարեւնց

Գետափի երագանք

Գյուղն համորեն կը մրափեն ծոցն արևոտ ժայռերուն,
տիվանդորրի պահն ընպած է մեղկ հեշտություն մը պուրի,
ու ջուրերուն վրա կը ցանն գինովի դողն իր թրթռուն,
գետն համբույրի մը երագով դեպ ի ավիւնք կը թեքի:

Գետեզերյա ծառաստաններ, միջօրետքի այս պահուն,
ինձ անծանոթ թավուտքներն կը խրկեն բույրն հեշտանքի,
որ համրորեն կը ծավալի ծաղիկներեն այն լըքուն,
ասդին անդին տարտըղնըված՝ որոնց հոգին կը ցամքի:

Եվ հրնամի ծառեր գյումրյութ միայնությանց ընդմեջեն
կ'արտածորեն մուշկի բույրեր ու ժպիտներ ալ բոսոր.
կիսամըրափ կ'երագեն, գիս աղաղակներ կը կանչեն...:

Ձայներ՝ դյութիչ աշխարհներե, տարտա՛ն, անո՛ւյշ, հեռավո՛ր՝
որոնք անդին գիս կը տանին երանաստան մը բաղձոտ
Ու կը նիրհեն արբշիո՛՝ հովին դյութիչ նեկտարն ընպած հող: